

Arrest

nr. 58 232 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Armeense origine met vaste verblijfplaats in Tbilisi (Georgië). U was sinds 28 maart 2007 lid van de partij "Verenigd Dzhavakh", een oppositiepartij die opkwam voor de rechten van Armeniërs in Georgië. U nam regelmatig deel aan meetings en betogingen in de stad Akhalkalak in de Dzhavakheti regio (Georgië). U had een boerderij in de regio en reisde vaak over en weer tussen Tbilisi en Akhalkalak. De eerste betoging van de partij waarop u aanwezig was vond plaats in Akhalkalak op 10 maart 2006. U nam hieraan deel samen met de schoonzoon van uw neef V. (...). Op 12 maart 2006 werd u bezocht door een wijkagent, die u liet weten dat u bij zijn chef S. P. (...) geroepen werd. Deze stelde u vragen over uw deelname aan de betoging. Op 13 april 2007 vond er opnieuw een betoging plaats in Akhalkalak waarbij u aanwezig was. De volgende ochtend kreeg u bezoek van S. P. (...) met drie andere agenten. Eén van hen, een zekere Z. (...), was in burgerkledij.

Hij werd voorgesteld als een rechercheur uit Tbilisi. U werd ondervraagd over de partij, maar u ontkende dat u lid was. Er werd een huiszoeking uitgevoerd. Toen er een scheldpartij ontstond, werd u op uw hoofd geslagen en u verloor het bewustzijn. Op 1 juli en 17 juli 2008 nam u opnieuw deel aan betogingen. U ondervond toen geen problemen. Op 23 november 2008, een feestdag in Georgië, werd u 's avonds niet ver van uw huis aangevallen door 4 mannen in zwart uniform. U werd in een auto gegooid en geblinddoekt. Na een half uur werd u uit de auto gehaald. U bevond zich in een bos. U kreeg te horen dat een partijlid, V. M. (...), u had verraden en u werd hard geslagen tot u het bewustzijn verloor. Toen u weer bij bewustzijn was, volgde u de sporen van de auto en u werd door een voorbijganger naar huis gebracht. Na dit incident onderging u een zware operatie aan uw maag. U verbleef van 30 november tot 7 december 2008 in het ziekenhuis en moest gedurende enkele maanden revalideren. Uw echtgenote, Z. K. (...) (OV 6.544.146), diende op 9 december 2008 klacht in bij de politie in Tbilisi. De volgende dag werd zij via de vaste telefoon opgeroepen naar het politiekantoor. Daar werd zij gedwongen haar klacht in te trekken. Uw echtgenote weigerde, maar de klacht werd verscheurd. De wijkagent A. T. (...) kwam na uw operatie elke maand langs om u te ondervragen over de leden van de partij die men niet kon arresteren. Op 8 september 2009 ging u naar Akhalkalak om te zien wat er met uw boerderij ondertussen gebeurd was. U vernam van uw neef dat alles geconfisqueerd werd. Toen u terugkeerde naar Tbilisi op 12 september 2009 kwamen politieagenten, waaronder ook A. T. (...), bij u langs. Ze deden een huiszoeking en namen uw werkvergunningen en uw partijlidkaart in beslag. Uw vrouw werd geduwd en stootte haar hoofd tegen een kast, waardoor zij het bewustzijn verloor. U werd gedwongen om met de agenten mee te gaan. Eerst werd u naar het politiehoofd gebracht, Kobernasia. Vandaar werd u naar het Departement van de Grondwettelijke Veiligheid overgebracht, waar u ondervraagd werd. Z. (...), de rechercheur die in april 2007 bij uw ondervraging was, was ook hier aanwezig. Ze wilden dat u als informant zou werken voor hen. Er werd u gevraagd om hen informatie over te brengen betreffende de situatie in de regio Dzavakheti. Ze wilden ook de namen van de partijleden die ze niet te pakken kregen. U werd gemarteld en bedreigd en ging op 13 september 2009 uiteindelijk akkoord om samen te werken. U mocht de stad niet verlaten en moest in de buurt blijven. Toen u terug thuis was, besloot u te vluchten. Een vriend van u, K. (...), bracht u onder in zijn buitenverblijf in Vaziani, tot 20 oktober 2009. Hij was een ex-politieagent en slaagde erin uw reis te regelen met een ferry vanuit Batumi (Georgië) naar Odessa (Oekraïne). Van daaruit werd u naar Truskavets gevoerd (Oekraïne), waar u bij R. (...) verbleef, een reisbegeleidster. Zij regelde valse Oekraïense paspoorten voor u en uw echtgenote en begeleidde u met een bus via Hongarije naar België. U vroeg op 10 december 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Georgische identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolgd werd door de Georgische autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de partij "Verenigd Dzhavakh". Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen als zouden alle leden van deze partij systematisch vervolgd worden door de Georgische autoriteiten (CGVS p.10), niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt namelijk dat er weliswaar problemen gemeld werden voor etnische Armeniërs in Georgië, en dat er enkele specifieke gevallen bekend zijn van vervolging jegens leden van de partij "Verenigd Dzhavakh", maar dat er over het algemeen geen sprake is van een systematische vervolging tegenover alle leden van deze partij, zoals door u nochtans werd beweerd. Door deze ongerijmdheid tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie wordt uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van de feiten en problemen die door u persoonlijk werden aangehaald ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de onderlinge verklaringen van u en uw echtgenote enerzijds, en tussen de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal aflegde anderzijds. Zo blijkt uit de vragenlijst die in uw hoofde door de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld voor het Commissariaat-generaal dat u, nadat u door agenten werd meegenomen op 13 september 2009, bij uw thuiskomst van uw echtgenote vernam dat zij werd mishandeld door enkele mannen en dat men haar had willen verkrachten maar dat zij er in geslaagd was zich te verzetten. Uw echtgenote zou ook opgesloten geweest zijn (vragenlijst DVZ vraag 3 "De vrees of het risico bij terugkeer" punt 5). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen ontkende u zowel het feit dat uw vrouw werd opgesloten als dat men haar zou hebben proberen te verkrachten (CGVS p.2). Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen die u in de vragenlijst had afgelegd, ontkende u dat u het daar zo had verklaard, waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan. U verklaarde verder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote werd geduwd en dat ze haar hoofd stootte tegen een kast, maar dat u dit pas achteraf vernam van uw vrouw omdat u toen al niet meer aanwezig was in het huis "aangezien u al meegenomen werd" (CGVS p.2). Uit de verklaringen van uw vrouw voor het Commissariaat-generaal blijkt echter dat u nog wel aanwezig geweest zou zijn in het huis op

het moment dat zij werd geduwd en het bewustzijn verloor. Tijdens hetzelfde gehoor ontkende uw echtgenote bovendien dat men haar had proberen te verkrachten (CGVS Z. (...) p.4). Gezien u over dit incident, dat een essentieel element binnen uw asielrelaas betreft en dat de directe aanleiding vormde om uw land te verlaten, bedrieglijke verklaringen aflegde, kan ook aan de andere problemen die u aanhaalde ter staving van uw asielrelaas moeilijk nog geloof gehecht worden.

Daarenboven kan u geen enkel sluitend bewijs voorleggen waarmee u de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten en uw problemen kan aantonen. Zo verklaarde u dat u wel een partijkaart had, maar u kon deze niet voorleggen omdat ze u werd afgenomen tijdens de huiszoeking op 12 september 2009 (CGVS p.7). Het enige document dat u ter ondersteuning van uw problemen voorlegde, was een medisch attest dat werd opgesteld tijdens uw ziekenhuisverblijf in november-december 2008. Dit document bevat echter enkel en alleen een medische diagnose en een verslag van de medische behandeling die u onderging in dit ziekenhuis. In dit attest wordt nergens melding gemaakt van de problemen die u ondervonden zou hebben omwille van uw politieke activiteiten in Georgië. Ook uit het medisch verslag van het "Grieks medisch fonds" dd 29 november 2008 blijkt louter een vaststelling van uw medische problemen zonder enige verwijzing naar de door u aangehaalde problemen. Deze attesten kunnen derhalve niet als sluitend bewijs van uw problemen beschouwd worden en vermogen bijgevolg evenmin de geloofwaardigheid omtrent hogervernoemde feiten te herstellen.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u geen Georgisch internationaal paspoort kon neerleggen. U verklaarde dat u en uw echtgenote een internationaal paspoort hadden voor jullie vertrek, maar dat jullie dit samen met een som geld aan de vrouw moesten geven die jullie reis vanuit Oekraïne regelde richting België. Zij zou vervolgens een Oekraïens internationaal paspoort voor jullie hebben aangemaakt (CGVS p.3-4). Door het niet kunnen voorleggen van jullie internationale paspoorten ontstaat echter het vermoeden dat jullie deze documenten bewust achterhouden om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève weerhouden kan worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De andere documenten die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag kunnen voorgaande conclusie niet wijzigen. De geboorteaktes van u, uw echtgenote en de kinderen, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten van u, uw zoon en uw echtgenote, het examenboekje van uw rijbewijs, uw militair boekje, het werkboekje van u en uw echtgenote, en jullie diploma's bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw vader bevat enkel gegevens over zijn overlijden en tonen aan dat hij overleed ten gevolge van een infarct in 1997 in Oekraïne.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote K. Z. (...) (OV 6.544.146), die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als u in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p.1), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt

verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekers bewering dat leden van de partij "Verenigd Dzhavakh" systematisch worden vervolgd niet geloofwaardig is en zich hiertoe steunt op de bij het administratief dossier gevoegde CEDOCA-antwoorddocument van 1 december 2010 met referte GEO2010-055 (stuk 15) beperkt verzoeker zich tot de loutere herhaling van zijn standpunt dat er wel degelijk een systematische vervolging aanwezig is.

De Raad wijst erop dat een loutere handhaving van verzoekers persoonlijk standpunt geen weerlegging inhoudt van de objectieve informatie waarop verwerende partij zich steunt en stelt vast dat verzoeker geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat voormelde informatie niet correct zou zijn.

Aangaande de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende verzoekers directe aanleiding tot zijn vlucht, met name de inval op 12 september 2009, werpt verzoeker enkel tegen dat er zoveel is gebeurd dat hij zich niet kon herinneren wat waar was gebeurd.

De Raad wijst erop dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Zeker van de gebeurtenis die de rechtstreekse aanleiding betrof van verzoekers vlucht en deze van zijn echtgenote en waarvan verzoeker voorhoudt dat zowel hij als zijn echtgenote hierbij zwaar werden mishandeld mag worden verwacht dat deze traumatische en meest recente gebeurtenis in het geheugen staat gegrift. De door verzoeker voorgehouden veelheid aan gebeurtenissen is derhalve geen verschoningsgrond voor de door verwerende partij desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheden.

Betreffende het niet kunnen voorleggen van een bewijs waarmee de geloofwaardigheid van verzoekers politieke activiteiten en zijn problemen worden aangetoond, stelt verzoeker dat men in Georgië geen kopieën krijgt van verklaringen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in zijn motivering nergens gewag maakt van de noodzaak een neerslag voor te leggen van de door de Georgische politie afgenomen verhoren. Enig bewijs van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, en meer in het bijzonder van diens politieke activiteiten die de oorzaak waren van zijn problemen, kan ook op tal van andere manieren worden aangereikt, bijvoorbeeld door de partij waarvan verzoeker beweert lid te zijn.

Met betrekking tot het niet kunnen voorleggen van een Georgisch internationaal paspoort herhaalt verzoeker dat hij dit diende af te geven teneinde een vals Oekraïens paspoort te bekomen.

De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onjuistheden, tegenstrijdigheden en ontstentenis van bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De samenlezing tussen de vaststelling dat geen Georgisch internationaal paspoort kan worden voorgelegd en de flagrante onjuistheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan, laten terecht toe te stellen dat er een vermoeden ontstaat dat deze paspoorten bewust worden achtergehouden.

Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas verhindert verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT